

*Kevät-
Esikoita*

*Poiminut
Anni M. Pennanen.*

Kevät=Esikoita

Poiminut

Anni M. Pennanen

Voisinpa poimia kauno liljat
Ja kaikkein kauneimmat kukkaset
Jos mull' ois' suurimmat hengenviljat,
Uhkeat laittaisin seppeleet —,
Vaan niit' ei kasvanut salo-mailla
Siks' seppeleeni on niitä vailla!

Mutt' kevät-kukkia etsin, lähden
— Mä salon niityltä niitä hain —
Ja toivon, tiedä en minkä tähden,
Te ette hylkäisi vihkostain,
Vaikk' on se kainoja „Esikoita”
Mun kevääni on se kukkioita —.

I

HENGELLISIÄ RUNOELMIA.

Laulaisin.

Mä laulaisin sulle mun Jesukseni
Sua kiittäisin, ylisteleisin —;
Mä laulaen kertoisin lemmestäsi
Ja sun rakkautes viestiä veisin!

Mä laulaisin Sulle oi Vapahtaja,
Jospa hellyyttäs kertoa voisin, —
Niin mä kalliista ristista, kuolemasta
Aina kauniimmat lauluni loisin!

Mä kertoisin siitäkin, ystäväni,
Kun autat Sä tuskassa, työssä
Ja silloin kun epäilen eksyväni,
Olet kanssani murheenkin yössä —.

Myös laulua armosta laulaisin mä
Ja voimasta Mestarin suuren,
Mä laulaisin eloni kiitäessä,
Miss' löydän mä onneni juuren!

Oi Jesus, kun innostat mieltäni mun,
Niin heikkokin lauluni soipi.
Ja kerranhan taivaassa, luonasi Sun,
Se puhtaammin sointua voipi!

Ja täälläkin vaikk' olen taitamaton,
En tuosta mä vaieta voisi;
Ett' kaikissa vaiheissa Jesus mun on,
Jos viimeinen laulun' se oisi!

* * *

Daavidin laulu.

Ps. 89: 1—16.

Mä laulan Herran armoa,
Ijäti kestäväistä,
Ja ilmoittelen totuutta
Miespolvet riittäväistä
Ja sanon: Armon ijäisen
Suo meille suuri Luoja —
Tää totuus pyhä taivainen
On sielujemme suoja.

Tää liitto valituille on
Vannottu Daavidille —,
Min' istuin kukistumaton
— Soi laulu taivahille —
Ja kerro sieltä kaikuen:
Ei vertaa Jumalamme —
Hän rakkaus, ijankaikkinen
Totuus Vapahtajamme — !

Ei löydy maassa taivaassa
Vertaista Jumalalle,

Väkevä totuudessansa ,
Merelle pauhaavalle
Vain lausuu sanan; tyyneks' saa
Sen aallot raivostansa - !
Hän viholliset kukistaa
Voi käsivarrellansa!

Vanhurskaus ja tuomio
On vahvuus istuimensa
Ja armo, totuus aina on
Edessä kasvojensa;
Siis autuas on kansa se,
Mi taitaa ihastua
Ain' Herran kasvoin kirkkkaus
Valon heille suo - !

* * *

Elämän tarina.

Niin elämä, mulle min oppia soit,
Nyt toisille myöskin sen kertoa voit.
Se on tarina tuttu, - ja salaisuus.
Se on kertomus vanha ja taas se on uus'.

Se siksipä, uskon, ei unhoitukaan
Kun uudelleen sitä kertoellaan.
- Jos tutuksi mulle jo saisi sen syvyys!
Jos omaksi pohjalla piilevä hyvyys!

Kas niinhän se on sinun oppisi vaan
Ett' taistellen voittoja saavutetaan.
Ja ken hyvin tuntevi merien selkää,
Ei myös sinun valtojes pauhua pelkää.

Mutt' heikko on inehmo parhainkaan
Sinun aaltoisi kuohuissa taistelemaan.
Vaan onni on heikko, sen tietää, ken kestää
Ja kellä on valta sun kuohusi estää!

Se on Jesus; ja Hänenpä viittaus vaan
Saa vaatovan pauhusi vaikenemaan.
Ja siksi ei tarvitse yksin mun koittaa,
Kun Hän mua johtaa, mi valtasi voittaa!

Niin elämä, mulle min oppia soit;
Sen toisille myöskin nyt kertoa voit
Ett': elämä, aallokko, kuohuva meri, —
Halk' aaltojes, auttavi Karitsan veri!

* * *

Ain' yölläkin.

Nyt hämärtää — jo ehtivi yö
Ja tummia varjoja heittää —
Kumahtain iltakello jo lyö,
Mutt' tähtöset taivoa peittää,
On siellä valoni — Ain yölläkin —!

Myös näyttävi nyt mun sielullein
Kuni oisi se yössä juuri —
Näen mailleen painuvan päivyein
Mutt' siinä on onneni suuri —
Mua Herra johtavi, ain yölläkin —!

* * *

Myrskyjen tiellä.

Käy myrsky. Se nousi kun olin jo tiellä,
Kun läksin, niin tyynt' oli rannalla siellä,
— Vaan kaikua kaukaista kuulin.
Se kutsuen kuiskasi: „lapsen lähde“
Et viipyä saa meren kuohujen tähden.
— Aallottaren lauluks' sen luulin.

Jos taantuisi tuuli ja tyyntyisi myrsky,
— Jos hetkeksi herpoisi vaahtova tyrsky —
Mä voimia uusia saisin.
Oi Mestari, jolla on aalloissa valta —
Mua suojele vaaralta uhkailevalta!
— Kotihinkin jo halajaisin!

Sen tiedät, että en kauan mä kestä
Sanallas siis aallokko ankara estä!
— Mun määrähän matkani vienee —
Mutt' taistelu, sehän se onnen on ehto.
Niin aallotar laulaa ja pursi on kehto.
— Laps' myrskyjen kehdoissa lienee! —

Vaan Jesus, Hän hellivi myrskyjen lasta,
Ja toivoa voimia suo taivahasta,
— Ja tyyntävi tuulien raivon. —
Nyt taivaskin vaikk' oli pilvistä musta
Ja synkkänä kertoili vaan uhkausta,
— Hymyääpi nyt aurinko taivon!

Mun tieni jos käypikin myrskyjen kautta,
Niin mulla on Hän, joka myrskyissä auttaa,
Ja purttani pienoista johtaa.
Siks' poissa on pelko mi mieltäni vaivas',
Kun taukosi tuuli ja kirkas on taivas
— Ja kotoinen rantakin hohtaa —!

Siis mestari armias, Sua yhä kiitän,
Ja sinuun mä toivoni ainaisen liitän
Sun katsees on lohduttavainen.
Se kertovi, nauttia ett' taivahassa
Mä rauhaista lepoa saan satamassa,
Kun päätyvi matkani mainen!

* * *

Tyyntä on.

Tyyntä on jälkehen aallokon,
Vaikka se vaahtosi, vallaton,
Totteli tuulispäitä,
Taasen tyyntyi se raivostaan.
Eihän ihmis-elossakaan
Ain' ole myrskysäitä!
Tyyntä on jälkehen aallokon,
— Tyyntä on —!

Rauha on jälkehen taistelun —
Vaikeus, vaiva vaipuva on,
Huolen pilvikin musta.
Päivänpaiste ja tyyni sää
Syöntä ja sielua viihdyttää,
Kertoen siunausta;
Rauha on jälkehen taistelun —
Tyyntä on —!

Säikkyö ällös sä rauhaton,
Joskin taistoa sielussa on

— Anele uskoa uutta!
Tuskien allakin toivoa saa,
Toivohan voimia vahvistaa,
Tahdonkin tarmokkuutta.
— Säikkyö ällös sä rauhaton,
Tyyntä on —!

Kuulehan, matkaaja taivohon —
Tiellä on hetkiä taistelun,
Matkasi päättyy kerran.
Tyyntä ja rauhaa sulle myös,
Jälkehen päättyvän päivätyös,
Lepoa, luona on Herran —!
— Kuulehan, matkaaja taivohon,
Tyyntä on —!

* * *

Päiväpaistetta.

Kiitos Sulle Luoja
Päiväpaistetta
Yön ja myrskyn jälkeen
Taas kun annat Sa!
Siin' on valo, lämpö,
Siin' on elämää —
Kertoo: meille kevät
Vielä ennättää —!

Pilvipäivä painoi
Syöntä, samoin yö,
Päivänpaistehessa
Riemuiten se lyö —
Innostuksen tulta
Säde auringon
Sytyttääpi sieluun
— Siinä onni on!

Päiväpaiste armain
Se on: Rakkaus —

Elon taipaleella
Taivaan heijastus —
Syömen kukat kuolleet
Eloon herättää;
Lämpimän sen e'essä
Murtuu talven jää.

Kiitos! Taivahasta
Tulvailevi tuo
Päiväpaiste kallis
Valon, lämmön vuo —
Sydämet se täyttää
Yhteen yhdistää;
Näyttää uupuville
Uutta elämää!

Rakkauden Luoja
Iki-aurinko,
Päiväs paistaessa
Työ ja taistelo
Tuntuu kevyeltä,
Sielu voiman saa.
Se, se onnen, rauhan
Kukat kasvattaa!

Ja kun elon ilta
Meidät ennättää —

Maiset riennot, huolet
Ainiaaksi jää —
Suothan meille silloin
Päivänpaisteheh — !
Herra, loppumaton
On Sun rakkautes!

* * *

Aamulla.

Aamu armahainen on
Vaan ei aivan sumuton,
Aurinkoa, rantamaa,
Usvain vaipat verhoa!

Vieno tuuli puhaltaa,
Jopa sumut katoaa —
Sätehillään aurinko
Kultaa kunnaat, mäet jo!

Vetten pinta tyyni on
Rauhallinen, aalloton.
Taivaan sulo kuvat vaan
Kuvauupi pohjallaan!

Niinpä nuoruus ihmisen
On kuin aamu armainen —
Senkin sumut häviää
Kun vain tuuli hengähtää.

Oi jos lapsi ihmisen
Sieluhunsa kätkis sen - ,
Säilyttäisi, ihanan
Taivaan kuvan. puhtahan!

* * *

Älä itke.

Älä itke siskoseni,
Joskin kuinka aallot löis,
Herran syli turvan suopi,
Miten myrskyt mylläköis - .

“Älä itke“ lausui Jesus
Kärsiviä lohduttain.

“Minä mailman loppuun asti
Sinun kanssas olen ain”“.

Älä itke! Maailmassa
Osas joskin pieni ois.
Muista, muista Jesusta-i,
- Kyyneleesi kuivaa pois!

* * *

Paistaos päiväyt!

Paistaos päiväyt vieläkin oi,
Paistaos pilveinkin takaa —
Mereltä syksyn myrsky jo soi
Kukkaset huurteessa makaa —!

Paistaos päiväyt! Syksyinen sää
Kuolettavasti se painaa —!
Ruusuilta haihtuisi huurtehen jää
Sätees kun lämpöä lainaa.

Paistaos päiväyt puolehen sen
Jolla on syömessä kaipuu —
Lämpöä loistele rakkauden,
— Huolien huurtehet haipuu .

Paistaos päiväyt pimentohon —
Sielujen synkkihin hetkiin,
Syntien siellä jos varjoja on —
Paistaos elomme retkiin!

Paistaos sieluhun siskosien
Jotta ne syksystä herää —
Aattehet entäisi kevääseen,
Kukkaset tekisi terää —!

Paistaos päiväyt vieläkin oi,
Paistaos pilveinkin takaa
Kukkaset elohon elvytä oi
Hennot, mi huurteessa makaa —!

* * *

Syksyllä.

Jo kuulen kuusissa kumman soiton,
Käy taivon kannelle kylmä kuu.
Nään luomakunnassa syksyn voiton,
Kun lehti vehreä kellastuu!

Ja ääni aaltojen rantaan lyöden,
Kun kuolon kantelo kajahtaa —
Soi vaahtopäissä se merta myöten
— Ja kesän kukkaset haudan saa!

Vaan mitäs tuosta, jos syksy voittaa,
— Niin raitis, puhtoinen ilma on,
Ja kuusikossa kun tuuli soittaa,
On sävel tuttu se, verraton!

Nyt parvi perhojen joskin kuoli
Ja turhat toivehet tuuli vei —
Jos kukat kaatoikin kylmän nuoli —
Mun kaunein kukkani kuollut ei!

Se puhdas, kaunoinen yhä varttuu,
Vaikk' onkin luonnossa syksysää,
Ja tuulten taistossa voima karttuu,
Vain ilma vilpoinen virkistää!

Tuon ruusun juuret on taivahasta,
— Sen kukka vuorelta Golgatan;
Ei mitään omaa se maailmasta
Ei säiky myrskyjä maailman!

Se ruusu armas on kukka rauhan,
Min syömmein pohjassa säilytän;
Oi, siellä luopi se tyynen lauhan,
Vaikk' pinnall' näyttääkin myrskyvän!

Sua katson, kallista syömmein kukkaa
Mi tuoksut talvetkin, syksysäät;
Mut kaikki jos multa joutuis hukkaan
— Sä Jesus, rauhani, mulle jäät!

* * *

Kun syksy saapuu —.

Taas tuuli telmää ja tuntuvasti
Myös säveleitänsä soittelee,
Ja aallot ärjyvi raivoisasti
Kun kallioita ne koittelee —.

Sen soiton kaikki mun sielussani
Ain' elon intoa undistaa!
Tuo tuima tuuli mun taivoltani
Vaan tummat pilvyet poies saa!

Kun syksy saapuu niin silloin vasta
Mä nautin, taivas kun kirkastuu —
Ja syksyn tuulesta soittavasta,
Kuuhut kun aalloissa heijastuu —

Ei tuttu mulle jos elämässä,
Mä saavun syksyhyn ollenkaan;
Tai ehken kirkkaassa kevähässä,
Mua poies täältä jo kutsutaan —

Mutt' tahto Herran jos niinkin oisi
Ett' syksy täällä mun saavuttais

Ja tuuli telmäten mellakoisi
Ja aallot kuohuen raivoais,

Niin tiedän turvan mä kalliossa.
Mi kerran tähten' on särkynyt
Ja kestää aikojen aallokossa
Myös maiset myrskyt ja kiistelyt —.

Taas syksyn tuulista, myrskysäistä
Vaan silloin nauttisin, niin kuin nyt,
En hämmästyisi mä tuulispäistä,
On niitä kallio kestänyt —!

Ja sitten, sitten kun talvi lunta
Jo hautakummulle heittelee,
Saa ruumis uinua rauhan-unta
Vaan henki keväässä riemuitsee —.

* * *

Taiston hethellä.

Joskin hiljaa lainehet,
Rantaan raukeaa —,
Nopeasti aatokset
Kauas samoaa.
Enpä tiedä - miksi niin
Lentävi ne nyt?
Syömen myrsky - ennenkin
On se tyyntynyt —!

Hiljaa päiväyt sammuvi
Ehtivi jo yö —
Sydän rukka, kuitenkin
Kovasti se lyö —.
Jumalani - miksi noin
Raivota sen suot?
Tyyntä, tyyntä halavoin
Viihdytä sen vuot!

Hiljaa, hiljaa tuulonen
Puissa humisee —.

Vihdoinkin jo sydämen
Taisto raukenee —,
Mainingit jos uudelle-n
Vielä kohoaa,
Silmäys vain Jesukseen
Kaikki tyyneks' saa —!

* * *

Myrskytyssä.

Ulapalla meuruili mahtava myrsky,
Rinnassa riehuili tunteiden tyrsky,
Kuohuen kohousi; kuiskasi näin:
"Tottako Herra, jo yksin mä jäin?"

Myrskyn voima vain enemmän kiihtyy,
Taivahan kannella katseeni viihtyy
Etsien, lohtua sieltä jos sais —
Mi rintasen riehuja vaimentais —

Vielä yhä kuulen mä tuulien raivon.
— Tähtönen välkähti kannella taivon —
Hiljaa — mun syömeni, kuuntele vait!
Näinköhän toivosi totehen sait? —

Rajuilma joskin nyt raivoten ilkkuu
Tähtönen taivahan kannella vilkkuu,
Viestiä ystävän kertovi tuo:
"Mä koskaan, koskaan en jättäne sua!"

Ulkona kuinkapa myrsky nyt pauhaa,
Syömmessä täällä on tyyntä ja rauhaa,
Kyynelmät kaihojen kuivunut lie —
Ystävän kanssa on lyhyttä tie!

Mun kulkea konsaan ei tarvinne yksin —
Vaan aina Hän kanssani käy käsityksin
Ja keskitse myrskyjen, pimeyden mua
Hän johtavi ikuisen Jumalan luo —!

* * *

Sumusäällä.

Pimeää, pimeää,
Syksy kaikkialla.
Pilvipeite verhoa
Tähdet taivahalla!

Miksi ma, miksi ma
Kaipaen talvi-öitä,
Jolloin saisin katsella
Taivaan kynttilöitä - ?

Tähtöset jos välähtäis
Usvat poistuis multa,
Sieluuni se sytyttäis
Innostuksen tulta!

Herra vaan, Herra vaan
Sumut voipi poistaa -
Mullekin hän aikanaan
Tähtöset suo loistaa -

Sielun sointu.

Se ol' silloin kun koito mä kaihoten
Sulo sointuja sieluuni hain -
Surutar vaan sieluni kanteleen
Sora-ääniä soimahan sai!

Tuo soitanto oli niin suruisaa
Kun se värjyen valitti vaan:
"On elämä kolkkoa katkelmaa
Tuskin onnea olleekaan -!"

Riemu rinnassa kun oli rattoisin,
Rauha kaikkosi kauvemmaks';
Sikspä sävelmät sieluni soitonkin
Kävi kaihoisan katkeraks' - .

Noin henkeni lenteli harhailten
Noan kyyhkysen kaltaisna.
Niin, lenteli lepoa löytääkseen
Mailman aavikon aalloilta.

Vaan vuosien vaihtuissa viimeinkin
Lepopaikka on sielullain —,
Ja sen kantelon kaikuihin katkeriin
Riemun raikkahan soinnuksi sain!

Se kantelo ennen mi vaikeroi
Heleästi se nyt helkkyää.
"On Jesus mun omani, onneni oi!"
Sulosointu on sieluni tää.

Ja joskus kun istun mä yksinään
Jesuksestani laulellen,
Niin kuulenpa kaikuvan vieressään
Virren vienoimman enkelien —

Viell' sitten kun päätyvi matkani maas'
— Surun soinnut on kaukana pois —
Tuolla taivahan kunnailta soittelen taas,
— Siellä sunkin jos harppusi sois —!

* * *

Kerran koittaa!

Kumeasti kirkon kellot kaikuilee,
Halki ilman äänten aallot vyöryilee,
— Kylmä on — soi vaski kielet kumisten,
Talven tuuli tuota toistaa humisten.

Saakosi, oi sävel, sointu sydämeen
Kaiu siellä vienommasti uudelleen,
Kerro, vaikka toisinaan näin kylmä on
Kerran koittaa kesän lämpö loputon —!

* * *

Kiitos rakkaudestasi!

Sua sydämeni kiittää
Isäni, Jumalain,
Rakkautes' runsaudesta
Min' osakseni sain!
Sä ensin, rakkaudesta,
Mun lapseksi loit
Ja sitten kaiken hyvän,
Lahjaksi, mulle soit.

Jo lapsuudesta asti
Sä mua hoitelit
Ja pienen, hennon taimen
Tarhaasi istutit —
Ja vaikka vuosikausiin
En heelmää tehnytään,
Sain sentään rakkaudestas
Mä jäädä elämään!

Ja nytkin, vaikka Sulle
Jo annoin elämäin,

Niin pienet, mitättömät
On vielä hedelmäin —,
Vaan uskon että kasvaa
Sun hoidollasi saan
Ja siksi rakkaudestas
Soi sydän kiitostaan!

Sun rakkautes suuri
Soi mulle kaiken sen
Hyvyyden, jota tässä
Elossa tarvitsen —
Ja paljon enemmänkin
Kun uskoin, toivoinkaan,
Sun rakkautesi, Herra,
Suo mulle lahjojaan!

Ja suurin rakkaus, mitä
Voi sydän ymmärtää,
— Sitäpä katsellessa
Epäily häviää —,
On siinä ilmestynyt
Kun Poikas annoit Sä
Maailman synnin tähden,
Oi sitä hyvyttä!

Sä Jesuksessa annoit
Elämän, autuuden,
Syömmeekin sulo rauhan
Ja paljon myötä sen;
Siis sydän kiittää Sua
Rakkauden Jumalaa -
Sä lupasithan mua
Ijäti rakastaa -!

* * *

Tähti.

Loisteli taivaalla pienoinen tähti
Öisenä hetkenä yksin vain -,
Siitä kun herttaiset sätehet lähti
Sieluni kieliin ne kosketti kai -

Koskapa kaikua kummaista kuulin
Pohjalla poveni puhuvan noin:
-- Enkelin ääneksi tuota mä luulin
"Tähtönen, ootko sä sammumaton?"

Miksipä siis, enkö tahtois loistaa
Yössä, jos vaikkakin yksin mä oon,
Heikkokin valoni pimeyttä poistaa,
- Rakkaus Herran on loppumaton!

* * *

Toivoo ja odotusta.

Mik' onkaan mulla se tunne kumma
Mi vuotten vaihtuissa haihdu ei -
Se vuoroin kirkas ja taasen tumma
Ja joskus mielenkin rauhan vei!

Sen muistan, lapsuuden ajoist' asti
Niin usein tunsin sen povellain
Se joskus vaikutti valtavasti
Taas toisin hiljaa ja hiukan vain.

Sen lasna tunsin kun äiti kultra
Pois hetken viivähti luota mun,
Ja vielä valtaa se mielen multa
Kun mietelmiini mä antaun.

Kun muistan taivasta, uutta maata
Mi mull' on matkalla määränään
En tuntematta mä olla saata
Taas tuota tunnetta mielessään!

Se on, kuin siin' olis kaksi puolta
Mit toinen toistansa täydenäis,
Jos toinen vaipuen toisi huolta
Niin toinen kuitenkin mulle jäis.

Se tunne toivoo, odotusta -
Nyt tiedän miksi sen nimitän,
Se silloin, aivan kun yö on musta,
On mulle ehtona elämän -!

Kun pilvet peittävät päivän multa
Mä silloin toivoen aattelen -
Jos sieluun ei näy taivon tulta
Silloinkin ootan mä toivoen!

Vihdoin kun väistyvät varjot maiset
Ja iki-aamun on sarastus,
On menot puhtahat taivahaiset,
Loppuvi toivo ja odotus!

* * *

Matkalla.

Oon matkalla lävitse vaivojen maan
Jerusalemia taivaista kohti,
Jos tuskien tuulia tuntea saan
Niin Hänpä on valmisna lohduttamaan
Joka taivahan tielle mun johti —!

Vaikk' kuinka mun kulkuni vaikea ois
Ja tienikin ahdas ja kaita,
Mun pukuuni tahroja tarttua vois —
Ne verensä lähteessä pesevi pois —,
Ei vastukset matkalla haita!

Jos vesissä käyn —, vie tie tämä mun
Kautt' ärjyvän aallokon selkää,
On silloinkin sieluni turvattu, kun
Hän lausui: „Ylitse kannan mä sun,
Älä virtojen pauhua pelkää —!“

On hetkiä jolloin en selvästi nää
Hänen ristinsä kirkkautta —,
Kun syntien sumukin luo hämärää,

H ä n tyyntävi syöntäni myrskyilevää
Suo tahtooni tarmoa uutta —.

Vaan aikoina, jolloinka pitkältä tie
Ja vaaratkin suurilta näyttää
Kun kulkuni keskitse kuulujen vie
Ja harmaita usvia eessäni lie —
Voi toivolla rintani täyttää!

Mä rukoillen rientelen istuimen luo,
Suo rakkauttaan minun maistaa,
Kas, sieltäpä sieluuni tulvivi tuo
Valo-virtojen, voimakas valtava vuo,
Joka istuimestansa paistaa —.

Vaikk' matkani määrä ei silmälle näy
Saan kuitenkin kaikuja kuulla —
Ne sieltä mun korvaani ennättäy
Miss' laulu kuin vesien pauhina käy,
Pyhät kiittävät uudella suulla!

Ei ihme jos silloin kun autuuden koi
Mun sieluuni heijastaa —,
Taas mieleni mullasta nousevi, oi,
Ja helkkyen henkeni laulelo soi
— Oi ihana autuitten maa —!

Onneni.

Onni arvaamaton
Mulla Sinussa on
Oi Jesus mun ystäväni!
Joskin eloni tie
Kautta taistojen vie
Olet rauhana sielullani!

Kun aamun on koitto
Niin Sinussa voitto
Mun sieluuni heijastaa -
Sun veres kun vuoti
Se autuuden tuotti
Oi siitpä iloita saa!

Joskin kuiva on maa
Mua kovin janottaa
Ja kuumuuskin polttava on,
Se on onneni mun
Kun löydän mä Sun,
Olet lähteeni kuivumaton.

Vaikk' ilma on harmaa
Ja tie epävarmaa,
Ja tähteni himmeä on -
Se on onneni mun
Ett' tunnen mä Sun
Ikikallio horjumaton!

Jospa ehtivi yö
Monet salammat lyö
Käy myrsky jo pauhaileva,
Tää mun onneni on
Ett' sammumaton
Olet valkeus loisteleva.

Ja kun päättyi tie
Minut hautahan vie
Elon päiväyt iltahan saa,
Se on onneni mun
Kun olen mä Sun
Vietluoksesiriemuitsemaan.

* * *

Huokaus.

Huokaa, huokaa sydämeni
Huokaa Luojan luo,
Sieltä vuotaa sielulleni
Lohdutuksen vuo —!

Ihmis-laps' kun korpitietä
Kaanaan maahan kulkee
Ei hän taida huokausta
Sydämeensä sulkee —.

Voimia kun vaivuttaapi
Kärsimysten taakka
Silloin huokaus kohoaapi
Taivaisihin saakka.

Jospa taas on kasvanunna,
Surun tumma kukka
Huokauksin huojuttaapi
Sitä sydän rukka —.

Tai jos joskus orjan tunne
Ahdistaapi rintaa —
Silloin muistan huohtaen
Vapauden hintaa —!

Ja kun Herra rauhan tielle
Askeleeni johti
Huokuu iki-kiitos Hälle
Korkeutta kohti!

Huokaa, huokaa sydämeni
Huokaa luojan luo —
Sieltä tulvii hengelleni
Virvoituksen vuo!

* * *

Talvi-yönä.

Tähdet loistaa taivahalla,
Ihana on talviyö!
Öinen rauha, kaikkialla
Päättynyt on päivän työ.

Yksinäin kun kuljen silloin,
Katse nousee ylöspäin
Taakse tähtein, talvi illoin
Sieluseni huokaa näin:

„Anna Herra armos mulle
Sun ett' oisin kokonaan,
Eläisin vaan yksin Sulle
Seurailisin Sua vaan!

Vaikuta Sä tahto pyhä,
Usko, luja luottamus,
Suo mun sydämeni yhä
Olla henkes asumus!

Ymmärrystä mulle anna
Sinun sanaas luottamaan,
Käsivarrellasi kauna
Voimani kun raukeaa!

Tähtöset suo lupauksen
Sieluhuni loistella,
Taivaan valon varustuksen
Öiset varjot poistella!

Salli Herra myöskin minun
Valkeutta levittää —
Tähtösenäs olla Sinun
Siellä miss' on pimeää!”

Tähdet loistaa, tunnossani —
Taivahinen tähti-yö!
Herran rauha rionassani
Päättyy päiväyeni työ —!

* * *

Tähtöset talvi-illan.

Taasenkin tähtöset talvi-illan
Tielleni kylvävät kultiaan,
Syömeni kantelon, niinkuni ennen,
Saapi ne vieläkin sointumaan —.

Helähtelevi kantelon kieli
Tähtien keskitse korkeuteen —
Anovi yhäkin matkaajalle
Taivahan välkettä oppaakseen.

— Kolkolta kulkuni korpimaassa
Taitaiskin tuntua toisinaan
Jos eivät tähtöset taivahalta
Tielleni heittäisi loistettaan —.

Tähdet kun tietäin on viittoamassa
Matkani määrä on ylöspäin —!
Siellä on koti ja ystävä armas,
Hetkeksi vaan minä tänne jäin!

Ah, mikä oiskaan armaampi mulle
Tähtien tuiketta tuttavaa;
Siksipä tähtöset talvi-illan
Yhä mun tielleni loistelkaa —!

Siitä mä tiedän ett' ystävättä
En ole, vaikka se näyttäis niin!
— Oi jospa voisin mä tähtien lailla
Valaista synkkihin sydämiin!

* * *

Lunta.

Lunta sataa valkoista
Kukatkin jo nukkuu —.
Maakin, joss' on tahroja,
Lunten alle hukkuu!
Lunta sataa valkeaa,
Valkovaipan luonto saa,
Ensimmäistä lunta!

Katsahdappa syömmeesi —
Säilytätkö siellä
Viat veljein, siskoisi,
Tahrat elon tiellä —?
— Lunta oisi valkeaa,
Anteeks' antaa, unohtaa —.
Unhotuksen lunta!

Unhotuksen luntahan
Sunkin virheillesi,
Lupaus on Jumalan;
Tahroin polkujesi

Sataa lunta valkeaa,
Lumivalkeeks' sydän saa . .
— Puhtahinta lunta —!

Oi, niin paljon täällä ois
Kehnoo, puuttuvaista,
Jolle lunta sataa sois
Peiteeks' taivahaista!
Monen kaipuu, lunta, lie —,
Kuoppainen kun ompi tie —,
Tasoittavaa lunta.

Nurmen alla nukut kun
Kerran viime unta,
Taivas ehkä suopi sun
Kummullesi lunta — .
— Sydänsurut unhoon jää,
Katsot uutta elämää,
Puhdasta kuin lunta !

* * *

Taas joulua juhlitaan.

Taas joulua juhlitaan, —
Ja Jesuksen syntymästä
Myös kiittäen riemuellaan,
Ja uudesta elämästä,
Mi alkoi nyt lapsille maan!

Nyt joulua juhlitaan,
Ja kuusissa kynttilät välkkyy,
Vapahdettujen laulelo vaan
Kans' enkeli kuorojen helkkyy;
Kaikk' kiittävi Jumalataan!

Kun joulua juhlitaan,
On mielikin pehmeä, lämmin,
Myös toisia auttelemaan ,
Kaikk' toiminta käy vireämmin
Ja lahjoja puuhaellaan!

Jos ystävä joukossa lie,
Nyt jolla on syönessä huolta,
Sun huolesi Herralle vie

Ja aamua katsahda tuolta, —
Jo aukepi onnesi tie!

Kun joulua juhlitaan
Jos sulle ei juhla se oisi ,
Oi. aukaise syömesi vaan,
Sua Herra ett' siunata voisi;
— Käy seimelle Kuninkahan.

Viimein kun majasta maan,
Käy kiittäen Jumalan kansa,
Autuuttansa omistamaan
Luo Jesuksen, Vapahtajansa,
— Oi joulua taas juhlitaan!

* * *

Uusi vuosi.

Tää hetki on tärkeä meille
On vuosi-juhlamme tää —,
Ei tuttua meist' ole kelleen
Vaikk' koht' olis matkamme pää!

Jos katsomme tehtyä työtä
Oi kuin se on pienoinen —!
Vaan paljon me Herralta saimme
Siit' lausumme kiitoksen!

Työvuosi nyt päättyi meiltä,
Se jääpi jo selkämme taa,
Vaan minkä sä siemenen kylvit
Sen vast' edes kasvavi maa —

Jos kylvät sä siunaukseksi
Myös siunausta nitellä saat —,
Vaan siementä synniin jos kyivit
On ohdakkeisia maat.

Vaan nyt kun päättyvi vuosi,
Tee päätös sä uudestaan —,
Käy taistohon puolesta hyvän
Käy syntiä vastustamaan!

Uus' vuosi kun alkavi taasen
Niinpä uusina toivehet,
Myös loihtivi lämpöä rintaan
Sekä täyttävi sydämet!

Uus' vuosi on alkava meille
Ja uutena toimi ja työ
On suuri, ja suurena myöskin
Elon-aavikko eessämme lyö!

Vaan tuotapa emme me säiky
Me luotamme Jumalahan!
Hän armoa antavi meille
Hän voima on voimattoman!

Siis innolla astuos työhön
Ja innolla toimios myös —.
Vaan Herrahan luottaos, silloin
Ei jääv' ole turhaksi työs!

Tää hetki on tärkeä meille
On vuosi-juhlamme tää —.
Ei tuttua meist' ole kelleen
Vaikk' koht' olis matkamme pää!

Sä vietätkö pääsiäistä?

Sä vietätkö pääsiäistä?
Oi kuulehan ystävä!
Vai orjuutta Egyptissä
Sull' oisiko elämä?

Jos viettänet pääsiäistä
Oot lähtenyt matkallen
Jo yli punaisen meren
Käyt korvessa juhlien - ,

Lupausten maahan Herra
Sun varmasti viimein vie,
Ei omiansa Hän hylkää
Vaikk' korven kautta on tie —!

Oi juhlamme pääsiäinen
Kuin kallista kerrotkaan —
Ylös nousseesta Kristuksesta
Ja sankari-voimastaan —!

Niin, meidän tähden Hän kuoli
Ja tähtemme noussut on
Hän murtanut kuolon on kahleet,
Iki-elämä Hänessä on.

Siis Kaanaata kohti käyös
Taas uutena, Israel!
Oi, älköön yksikään jääkö
Niin tahto on Jesuksen!

Nyt juhlaamme pääsiäistä
Me vietämme riemuiten,
Kun kuolon vallasta nousseen
Me tiedämme Kristuksen —!

Sä vietätkö pääsiäistä?
Sen soisin mä ystävä —!
Nyt voiton sankari Herraa
Siis laulaen ylistä!

Henki helluntain —

Sua kiittelemme
Herra, lahjoistas!
Min' me omistamme
On sun antam's —!
Nyt me anelemme
Sulta yhtä vain
Suo, oi Herra, meille
Henki helluntain!

Totuutt' emme löydä
Ilman henkeäs,
Emme osaa käydä
Muutoin jäljessäs;
Sikspä henkes johtaa
Salli meitä ain'
Suo'os meille uusi
Henki helluntain!

Herra valoksemme,
Yössä korpi-maan,

Loistaa sielullemme
Hengen valo vaan.
Salli valon Luoja
Salli Jumalain!
Anna meille taaskin
Henki helluntain.

Hengen yhteydenkin
Piiriimme se tois —
Rauhan, rakkaudenkin
Uudistaa se vois —!
Anna siis, oi Isä
Tuli-kaste vain.
Anna meille täällä
Henki helluntain!

Suo myös kautta kansain
Hengen puhaltaa,
Että luutkin kuolleet
Liikkumahan saa;
Että erämaatkin
Kukkisivat vain
Suo nyt voimakkaana
Henki helluntain!

Herra hengen tulta
Suothan mullekin —
Jotta sielun kulta
Kiiltäis kirkkaammin
Uskon, toivon, rauhan,
Nekin sulta sain,
Anna myöskin mulle
Henki helluntain!

* * *

Pyyntö.

Yhtä pyydän Jumalani,
Tää on sydän-toivonani;
Sä ett' saisit mua pestä
Lumi-valkeeks' sydämeestä!
Haluni ois taivaassasi
Nähdä kerta kasvojasi —.

Tahtoisi en mitään surra;
Siispä murhe multa murra!
Älä salli minkään estää
Juomasta mua lähtehestä
Sinusta mi pulppuaa
Voiden kaikki uudistaa!

Suo mun Herra siksi tulla
Ett' ois mieli niin kuin Sulla!
Kunto toimintaan, ei meluun,
Voima puutteen ponnisteluun —.
Tahto kaikki kantaa, voida —
Milloinkaan ei vaikeroida —

Kasvata mua rohkeaksi
Tahtos pyhän toimiaksi —,
Onnellisten osa olla
Mull' ett' voisi tuomiolla
Oikealla puolellas,
Siunattuna lapsenas!

Herra „armo“ sanas muista
Oonhan yksi valituista —
Sinä isäni oot rakas
Rakkautes sen mulle takas —!
Siispä kaikki parhain tee
Min' Sun lapses anelee —!

Muut jos kaikki vietäis multa,
Onhan Jumalani, Sulta
Mulla lahja, jonka soit
Lapsekses kun minut loit;
Iki-elo Jesuksessa
Taivaisessa autuudessa!

* * *

Ennen ja nyt.

Näin ennen lasna mä mietin
Ja mietteeni kerroinkin
Avoimin, kuin lapsen mielin
Ympärilleni katselin —:
„Jos lintu pieni mä oisin
Niin lentäisin pilvien taa
Ett' oikein katsella voisin
Millainen on taivahan maa!
Tai kukka jos saisi olla,
Aurinkohon katsoa sais —
Vois loistella nurmikolla,
Vaan öisellä nukahtais!“
Taas nyt kun muodosti Herra
Mun lapseksi uudestaan —,
Oon kohonnut linnun lailla
Korkeuksihin taivahan, maan.
Kuin nurmikon kukka, joskus
Olen nähyt mä auringon —
„Vanhurskauden aurinko“ Kristus
Minun sieluni ihanne on!

Jesuksen käsi.

Jesuksen käsi —, oi millainen voima
Kädessä Herran on johdattamaan!
Siinä on heikoilla myrskyissä hoiva,
Siinä on valtikka taivon ja maan —.

Jesuksen käsi, mull' apua tarjoo
Aallot kun raivoten viskovi mua,
Helteessä päivän se sieluni varjoo,
Vieläpä öisinkin suojansa suo.

Jesuksen käsi — se tauditkin poistaa
Siunaten meihin kun laskevi sen.
„Suuret ja pienet tulkaa“, Hän toistaa,
Kätensä kaikille ojentaen.

Jesuksen kätehen lapsonen tartu,
Ja luottaos siihen, sä johdollaan
Ihmisten iloksi kasva ja vartu
Kunniaks' Luojan, kansan ja maan!

Jesuksen käsi voi nuortakin johtaa
Vaikkapa taistoja toisikin tie,
Vaarat kun monesti matkoilla kohtaa
Kätensä voimakas ylitse vie —.

Jesuksen kätehen vanhuskin nojaa,
Parahin turva se heikolle on —
Siinä on syksyn myrskyissä suojaa,
Siinäpä voima on loppumaton!

Jesuksen käsi' —, ei lyhetty vielä
Vaikkapa suuretkin syvyydet ois.
Kuiluja vaikk' olis täällä ja siellä
Kuitenkin kätensä autella vois!

Jesuksen käsi — oi, miksikä, miksi
Piti se ristihin naulata, oi —?
Mietippä ystävä, huomaathan; siksi.
Syntimme siellä pyyhkiä voi!

Jesuksen käsi, hellä ja hyvä —
Tähtemme lävitse pistetty on,
Haavoista vuotanut verensä pyhä
Puhdistus lähde on kuivumaton —!

* * *

Valoa anna.

Valoa anna Isä meille,
valoa taivahasta!
valoa elämämme teille
valoa Jumalasta!

Valoa anna pilvi-päivin,
valoa yönkin ollen,
valoa surun sumu-säihin,
valoa kohtalollen —

Valoa kaipaa ihmisrinta,
valoa joka lapsi,
— valoa, mi ois puhtahinta, —
valoa harmaa hapsi.

Valoa anna Jumalamme,
valoa, joka kestää,
valoa, joka kuoltuamme
voi pimeyden estää!

Valoa Herra, valonasi
tahdomme olla maassa,
kunnes me kerta armostasi
loistamme taivahassa!

* * *

Ylös. (Ilta tunnelma.)

Oi, kuinka nyt aurinko kultailee
Ruso-reunoja pilvihin tuolla —
Ja illan ruskona hohtelee
Tuoll' lämpimän lännen puolla.

Ve'en kalvossa sätehet leikitsee,
Ja kotini kumpuja kultaa,
Syvyyskin taivasta kuvailee.
Nyt voisinko muistella multaa —?

— Ei! Sieluni siivillä kohoun
Ylös taivahan kunnahille —,
Suo Luojeni hetkisen katsa mun
Miten näyttää ne ihanille!

Mutt' vielä mun silmääni hämärtää
On katseeni sumuisata —.
Ah! Sielläpä laulukin helkähtää
Ja soitto on sointuvata —

Ilta ruskoa.

Taas iltarusko kaunoinen
Rantuella hohtaa —.
Sepä aina mielehen
Elon illan johtaa!

Pilvet jotka päivittäin,
Päivä paisteen poistaa,
Iltasella aina näin
Ihanasti loistaa .

Niinpä sitten, uskon mä,
Kun elon-ilta kohtaa,
Joskin nyt on pilviä
Niin silloinpa ne hohtaa —!

* * *

Lapsen onni.

Mä lapsi olen Jumalan,
Tää voitto suuri on —.
Muli' tuolla puolen kuoleman
On koti verraton.
Se on mun osan jalo
— En vaihtaa sitä vois —
Kun Herran sanan valo
Vei pimeyden pois!

Niin, mennehet kun unhoitan
Jesukseen katsoissain,
Mä eespäin yhä samoan
Päämäärää kohti vain.
Ja nyt kun oon mä tiellä
Niin laulan kodista'n
Ja autuudesta siellä,
Min Jesuksessa sain!

Taas toisinaan kun uuvun mä
Jesukseen nojaun —.

Hän syömeni on y-tävä
Verellään osti mun — ;
Siis enkö onnestani
Jo riemuin lauleleis —
• Tää tieto sielultani
Jo eikö huolet veis — ?

Ain lapsen Herraan luottavan
On riemu rajaton
Vaikk' kohtaa taiston tuimimman
Niin voitto varma on .
Ja halki usvienkin
Kun kohtaa Kaanaan maa
Siell' armaan Jesuksenkin
Jo sielu nähdä saa — !

* * *

Kaihoni.

Oi, jos sanoilla sopivilla
Voisin kaihoni kertoa,
Syömen sykkivän, lausehilla,
Tunteet taitaisin tulkita - ;

Silloin laulaisin laulun kumman
Mi soipi mielessä minulla
Päivin, helmassa yönkin tumman,
Joskus kuuluu sen kaiuntaa - !

Sen sointu kertoo niin kaiho kielin
Kuin luona Jesuksen hyvä ois -
Ah, sinne, sinne jo muuttaa mielin,
Mä murheen taistojen maasta pois!

Oi autuus, Jesuksen luona siellä,
Jo saavutettu on ihanteet -,
Ei silmän katsetta himmeäksi
Saa pettymyksien kyneleet —.

Ja kellä kohtalo kova, kylmä
Ja rakkaudeton ollut on,
Niin luona Jesuksen hänellekin
On lähde rakkauden pohjaton —.

Kun luokseen sieluni siivin lentää
Saa, rakkauttansa maistamaan,
Niin toivoo maailmasta sinne entää
Jo ainiaaksi se asumaan —!

Mutt' täällä kuljen mä vielä yhä
Ja kaihoin kantelon kuiske soi;
— Oi koti, kaupunki kallis, pyhä,
Sinuhun sieluni halavoi —!

„Sä pieni hetkinen vielä oota“
Saan vastaukseksi kaihollein,
— Niin kuljen kohti mä koti-maata
Ja luotan sanoihin Jesuksein —!

Luottaos.

Luottaos Herraan sisko kallis
Voimansa riittävyteen
Ja armoon mi on meille altis
Ulottuu ijäisyyteen!

Luottaos Herraan aamun ollen
Elosi keväimessä - ,
Luottaos päivin, luottaos illoin,
Luot' yönkin pimeydessä -!

Luottaos Herraan, elämämme
Hän on mi kuolon voitti!
Hänessä kirkas aamu-tähti
Jo sieluillemme koitti!

Luottaos Herraan, miten oiskaan
Elossa taisteloita -
Mit' vastuksia matka toiskaan
Kaikk' Herran kautta voita -!

Muistoja.

Tuo muisto armas mi se olleekaan,
On pairunut se povein pohjaan asti,
Se muisto aina uudistuessaan
Saa syömen sykähtämään tuntuvasti;

Se mulla muisto elon-kevähästä,
Lapsuuden ajan unelmat ja usko -
Kaikkihan oli silloin lemmekestä,
- Mutt' haipui pois, kuin rantuelta rusko.

On sitten muisto, kernaimmin min' soisin
Pois pyyhityksi elon muistelmista -
Ah, miksi niin - , kun sanoa mä voisin
Siin' tähti yksikään ei mulle loista.

Se ompi aika jolloin Jumalatta
Mä tunnolleni toivoin tyydytystä,
Ja hellää paimen-ääntä kuulematta
Vain elämältä etsin elpymystä - ,

Mutt' muisto kallein, syömessäin mi säilyy
Ja ilon, rauhan elolleni suopi,
Kuin hohto-helmi povellain se päilyy
Valoa korven keskelläkin luopi —,

On muisto siitä milloin Jesus multa
Vei synnin, epä uskon syömeltäni —.
Se lietsoo sieluhuni toivon tulta
On Hän nyt onneni ja elämäni!

Ain' Hänen luonaan kaikk' on onnellista,
Hän johtajani viime hetkeen asti,
Vain kutsuansa ootan taivahista
Jolloin saan nähdä Hänet kirkaammasti!

* * *

Taho paikka.

On rauhaisa, hiljainen kesä yö,
Sen helmassa valvon ja huokaan —,
Yli puol' yön, kuulen, kello kun lyö,
Nyt yö eikö lepoa suokkaan —?
Niin vuolas ja vinha on virrassa kulku
Ett' rikki on murtunut tunteiden sulku.

Idän taivaalla aamun koitto jo hohtaa
Mutt' vieläkin aallot ne hakkaa —
On päiväyt jo pääsevä voitolle kohta,
Ah, eiköhän tulva jo lakkaa —?
Oi ei, vaan kestävi yhäti siksi
Kun muodostuupi se kyyneliksi —,

Mutt' kyynel virta kun vuotavi, sitten
Käyn Jesuksen jalkojen juureen,
Hän ystävä hellä, mi suo parahitten
Suo lohtua vaivahan suureen —,
Ja Hänen ristinsä luonapa vasta
Saa sieluni lepohon taistelemasta —!

Sielun vapaus.

Kell' on vapaa sielu, kellä?
Sillä onni ainainen - ,
Hän kun Vapahtajanansa
Vastaanotti Jesuksen.

Kell' on vapaa sielu, kellä - .
Sill' on rauha rinnassaan!
Ilomiellä uskoo, luottaa,
Jesuksehen yksin vaan - !

Kell' on vapaa sielu, kellä
Rinta innoin hehkuaa,
Toivoen jos vois e'es pientä
Jesukselle toimittaa - .

Kell' on vapaa sielu, kellä,
Rakkautta kyllin saa - .
Ystävät jos pettää toiset
Jesus häntä rakastaa!

Kell' on vapaa sielu, kellä,
Kotkan siivet sillä on - ,
Maahan jos on paulat pantu
Kohoaikse taivohon!

Kell' on vapaa sielu, kellä
Säiky ei hän pimiää -
Valot muut jos sammuvatkin
Jesus sentään hälle jää -!

Kell' on vapaa sielu, kellä,
Rikkain lapsista on maan,
Senhän suuren sielun aarteen
Voipi suoda Jesus vaan - .

Kell' on vapaa sielu, kellä,
Sill' on ruusut kukassaan
Ne kun saavat elämänsä
Jesus auringolta vaan!

Kell' on vapaa sielu, kellä
Syntein anteeks' antamus - ,
Sillä ajan pyörtehissä
Kallioll' on perustus!

Vapaa sielu omi sillä
Kenen "Poika vapahtaa",
Ja ken Hälle antau uskoin
Sielun vapauden saa -!

Valitse.

Kun elon kevät parhain
Sull' ompi kukassaan,
Valitse tiesi varhain
Turvaudu Jumalaan - ;
Sill' yksin Jumalassa
On elon onnekkuus,
Kylmässä maailmassa
Tyhjiys ja vajavuus!

Valitse nuoruudessas
Elo kun hymyää,
Vuodet sun vanhetessas
Syömesi jäähdyttää.
Käy omistamaan siksi
Perintö verraton,
Nyt viivytellä miksi —
Kun paras aika on!

Jumalan lahja kallis
Valitse onneksis —

Ei eksyä sun sallis
Vaan autuutehen veis
Ett suotta pimeydessä
Sä hapuella saa;
Jumalan yhteydessä
Sua valkeus odottaa!

Oi, kun teet päätöksesi
Valitse valon tie
Se suoraan askeleesi
Jumalan luokse vie —
Ja sillä tiellä rauha
Elosi sulostaa;
Sill' usko, toivo, rakkaus
Kaikessa muodon saa!

Ain' sen tien matkaajille
Sarastaa aamun koi - ,
Syömistä taivahille
Riemuisa laulu soi,
Sill' ihanne on jalo
Johonka matka vie
Ja tie on heille valo
— Kun Jesus on se tie —!

Valitse siis nyt taivas
Maa unhoittaos pois --
Valitse iki valkeus
Se onnes ehto ois .
valitse rauha, rakkau-,
valitse, tarjotaan --,
valitse sielun autuus,
valitse Jesus vaan - !

* * *

Rukoukseni kuulet Sä!

Oi Jesus, se totuus on horjumaton:
„Mitä tahdotte niin anokaat
Minun nimeeni Isältä, suopa Hän on
Mitä lapsensa tarvitsevat.“
— Niin, aina kun puutteeni kertoilen mä,
Rukoukseni kuulet sä - !

Oisko sieluni sortua syvyyksihin
Epäilyksien synkissä soissa,
Sumut kietovi huntuiinsa harmaisihin
Valot, taivahankin asunnoissa;
O Jesus, mun turvan on Sun kädessä
Rukoukseni kuulet Sä!

Tapaukset jos minut yllättävät
Ja mä hämmästyn, ymmärrä en --
Eikä ymmärrä ystävät läheisimmät --,
Sinun luoksesi taas pakenen --,
Mua kukaan toinen kun ei käsitä
Rukoukseni kuulet Sä!

Jospa orjantappurat pistävimmät
Ovat e'essäni esteitä luoden,
Veri-haavoja armotta viiltelevät,
Sydänraukalle tuskia tuoden - ;
Jesuksein - Sinut tunnen ystävänä,
Rukoukseni kuulet Sä!

Kun kukkia tielleni kylvetty on
Ja mä tahtoisin taitella niitä - ,
Epävarmana etseilen -, taitamaton
Miten ottaisin oikeat siitä —?
Sun neuvoas tarvitsen taas kysyä
— Rukoukseni kuulet Sä!

Siksi uskon, viimeinen taisto kun on
— Jos voimia puuttuvi multa —
Ja jos taipale e'essäni ois valoton
Sinä soisit mun sieluuni tulta —!
Sua rukoilen: Luonasi suo elämä —,
— Rukoukseni kuulet Sä —!

* * *

Oi, jos mulla oisi!

Oi jos mulla oisi sydän
Lempeä mi sykkis kaikillen,
Hellä, uhrautuva kaikkein eestä,
— Sydän senlainen kuin Jesuksen!

Oi jos mulla oisi nöyryys
Pilkan maljankin mi pohjaan jois
Nurkumatta anteeks' antain kaikki,
Jesuksen jos nöyryys mulla ois!

Oi jos mulla oisi rakkaus,
Kaikkensa mi alttiiks antaen
Kalleimmistaan luopuis toisten tähden
— Rakkaus senlainen kuin Jesuksen!

Oi jos kuuliaisuus mulla
Olis, Herran sanaa totellen
Tahtoaan mi pyrkis täyttämähän,
Oispa kuuliaisuus Jesuksen!

Oi, kuin paljon puuttuu multa —
Saan kuitenkin mä olla iloinen
Mä kasvan täydelliseksi vielä kerta;
Sill' omaanhan mä itse Jesuksen —!

* * *

Ystäväni.

Yks' ystävä mull' on uskollinen
Niin hellä, herttainen, verraton,
Oon rakkaudessansa onnellinen!
— Hän Jesus — ystävä mulla on,

Jos minne katson niin kaikkialla
Mä näen rakkautta ystävän,
Nuo sulo-tähdetkin taivahalla
Kertoilevat Hänen lemmeistään.

Ja kukat kaunoiset nurmikolla,
Pellonkin kultaiset tähkä-päät
Kuiskivi, miten on hyvä olla
Herran kun hoidossa elävät!

Linnutkin laulavat sulo-suulla
Kuin hyvä mestari heillä on —,
Niin kaikkialla mä saanen kuulla
— On Jesus ystävä verraton!

Ja elämässäni monta kertaa
Oon saanut itse mä kokea,
Ei ystävää ole Hänen vertaa
Tääll' parhaimmassakan seurassa.

Hänellä aina on yksi mieli,
Ja sama rakkaus palava -
Ilohon, suruhun käyköön tieni
Hän aina mulla on seurana!

Oon ystäviä mä, vaikka kyllä,
Valinnut piiristä siskojen,
Ei ystävyytensä pysy yllä
Niin täydellisenä kuin Jesuksen!

He hetken heiluvat kyllä myötä,
Osaakin ottavat elämään,
Vaan oispa tähteni vaivaa, työtä,
Usein he valmiit on jättämään!

Vaan Jesus tähteni Golgatalla
Kärsinyt kuolon on verisen -
Ja uupui vaivan ja tuskan alla
Mull' ansaitaksensa autuuden!

Siis riemumiellä mä tahdon laulaa
Ja Häntä täällä jo seurata
Kunnes mä ijäti Hänen luonaan
Saan sointuvammasti laulella!

On onnellinen ken Häntä täällä
Nuorna jo etsivi varahin!
- Mä sanon vieläkin ilomiellä
On Jesus ystävä parahin -!

Oi kiitos Jesus, mun ystäväni,
Kun minut laumaasi valitsit!
Kaiken kun kärsit mun edestäni
Ja kaikki tähteni uhrasit -!

Niin halpa vielä on kiitokseni,
Vaan kuitenkin mä sen Sulle tuon
Ja rakas ystävän, Jesuksen,
Mä silmän toivossa ylös luon;

Ett' kerran, tähtien tuolla puolla,
Mä Sulle kiitosta laulan näin:
Ja kulta harpulla soitan tuolla -
Oot Jesus kallihin ystäväin -!

* * *

II
ISÄNMAA JA RAITTIUS.

Tervehdys Suomesta saapuneille.

Tervetulleet siskot Suomen,
Veikot sulo-synnyinmaan!
Olkoon teille onnen-huomen
Helmassa maan vierahan.

Sini-taivon päivä kirkas
Täällä teille loistakoon,
Amerikan elo vilkas
Kaihon kuvat poistakoon!

Mehän, Suomen kansalaiset
Lapset „tuhat järvein maan“
Nuoret miehet, nuoret naiset!
Vierahissa kuljetaan!

Vaan ei meiltä unhoon joutaa
Kotimaamme koskaan saa -
Sinne toivon pursi soutaa
Sinne aatos kiiruhtaa!

Aatteen sinne rientää annat
Järven luo joss' sorsat ui,
Jossa kauniit metsä raunat
Tyyneen pintaan heijastui!

Nurmikolta löysit marjan,
Tuolla käki kukahtaa - ,
Tuolla kuuluu kellot karjan,
Täällä kukat tuoksuaa!

Vaan ne meiltä sinne jäivät
Kauvas, kauvas meren taa,
Menneet lapsuutemme päivät,
Suomi, muistojemme maa!

Siis me emme huoli surra,
Työ nyt meillä täällä on,
Meit' ei vastuksetkaan murra.
Vaativat vain taisteloon.

Niinpä siskot Suomen-niemen
Veljet myöskin yhtykää -
Kylväkäämme hyvä siemen
Jok' ei hedelmättä jää !

Koittakaamme kansaltamme
Tahra-pilkut saada pois!
Myöskin meidän kunniamme,
Kansan kunnia, se ois!

Sitten toivokaamme vielä
Sitä mik' on kalliimpaa -
Mutkaisella elon-tiellä
Ettei joutais unholaan -!

Senhän Luoja itse tiennee
Onko meillä toivo näin:
„Tie jos mistä kautta vienee
Vie se taivon maahan päin!“

* * *

Kevät toiveita.

Lumi hangilla kitehin kimmeltää
Kevät-aurinko lämpöä loistaa,
Pian sulavi Suomesta talvinen jää,
Saa kukkaset silmikoistaan.

Oi, jospa ne kukkaset puhkeiskin,
Kukat rauhan ja elpymyksen —,
Sais ihmismielihin huurteisiin
Iki kevähän hengähdyksen —!

Ei syömmiä silloin synkistäis
Taka- talvien hyinen halla,
— Jos rakkaus rintoja lämmittäis
Ois kukkia kaikkialla!

Ja kukkien tuoksua viehkeää
Sais sortunut hengitellä,
— Ei veljyt painaisi veljeään —
Sopu sointu ois kaikilla hellä.

Kevät sellainen kerta jos sarastais
Mun kansani sydämissä —
Kaikk' kahleet talviset sulaa sais
Ois kukkaset elvyksissä —!

* * *

Tervehdys.

Nyt tervehdyksen mä tahtoisin, oi,
Kevät-riemuisen kertoella.
Mutt' aina ei inehmo lausua voi
Mitä saattavi ajatella .

Mutt' kerronpa kuitenkin kaiken sen
Jot' ei sule sieluhun teljet -
Te anteeksi suottehan minullen;
Sill' oottehan kanssani veljet!

- Se soittoa suurta on Suomenmaan,
Tämän Äitimme, armahan meille -
Mi unhoittanut ei lapsosiaan, -
Suo hellimmät terveiset teille!

Se kaikui luonnossa kauttaaltaan,
Sehän suurin on sävelten mahti,
Sitä hongisto kuiskivi huojuissaan
Sitä soittavi Suomen-lahti -.

Mutt' siinä miss' soi sana „Synnyinmaa”
Ei soinnu se konsaan yksin -
Vaan sävelmä herttaisin soinnun saa
Sen rinnalla vieretyksin.

Sen soinnun jos syömeni unhottais
Niin kaipaisin katkerasti -
Sitä kaihoa kantelon' kertoa sais
Ehk' eloni iltahan asti!

Se kertovi: Toinenkin on kotimaan
Mun Suomeni kansalle, kallis,
Miss' ei ole syksyä sortelevaa -,
- Sinne kaikkien koituvan sallis!

Ja sinneppä, kotihin korkeampaan
On meilläkin pyrkivä rinta,
Sen virtojen kuohua kuuntelemaan
Ja sen sointua puhtoisinta -!

* * *

Kylväös.

Kuten Väinämöinen
Kylvä sinäkin,
Kolme kulta jyvää,
Mielin toivovin —,
Maasta nuorteasta
Laiho vihannois —,
Luoja taivahasta
Siunauksen sois —!

Mutta miksi, miksi
Vielä epäilet?
Vaikka valmihiksi
Saitkin siemenet!
Eikö pelto valmis,
Karu onko maa —?
Hyvä siemen kallis
Kuoila se ei saa —!

Suuri peltosarka
Kylvettävä on —,

Joskin hallan arka,
Ei oo sadoton —.
Päiväpaiste milloin
Sulattavi jään,
Saapi siinä silloin
Siemen itämään!

Toivoni on ett'ei
Kylvämättä jäis —,
Että aamun-kaste
Pellon pehmittäis —!
Sitten toivon, hiljaa
Laiho vihannoi,
Vielä kerran viljaa
Siitä niittää voi —!

* * *

Ken on hän?

Ken on tuo matkaja, kulkeissaan
Jok' ei huoli tuulien tiestä?
Vaikk' myrskyn vauhti on purrellaan
Niin vailla hän on perämiestä -
Hän ennen ei tuota huomaakaan
Kun joutuvi matalikkoon
Ja tyrskyt, riemuiten saaliistaan
Lyö purtosen haaksirikkoon!

Ken onkaan hän - , kuka lieneekään,
Häll' on vietävä pelastusta -!
Niin, totta se on! Miksi epäillään?
Miks toivo nyt oisi niin musta -?
Nimessä Herran me lähdetään,
Hän kanssamme käy ja johtaa,
Oi, Hän josta myrskyyn ja pimeään
Niin lempeä valkeus hohtaa -!

Ken hukkuva tuo - hän sun veljesi nyt,
Hän on sinun kansasi lapsi - ,

Voi kuolla hän jos sinä kieltäydyt - ,
Tuo nuortea tummahko hapsi - .
- Lähdemme nyt, se on velvollisuus,
Me tempaamme kuololta saaliin
Ja kerromme hälle ett' aamu on uus' - ,
- Perämies, joka johtavi maaliin -!

Ken on sitten hän joka kiittävi, niin
Ilo-mielin ja kirkkahin katsein -?
Ken kanssasi yhtyvi laulelmiin
Niin sykkivin syömin ja tuntein -?
Hän ompi se juur', kuka oiskaan se muu,
Joka ajausi matalikkoon
Ja nyt onni se sielusta heijastuu:
„En hukunut haaksirikkoon!“

* * *

Juomarin vaimo.

Ken tuolla käypi, on kalvas poski —?
Kun häntä katson niin syöntä koski —,
On käynti hällä niin epävarmaa
Ja silmän katse on kumman harmaa!

Hän hiljaa kuiskivi yksinänsä
Ja kyynel vierivi silmästänsä:
„Mä tiedän mit' ovat puute, kurjuus!
On tutta raakuus ja hullu hurjuus!

Viel' muistan lähtöni isän ko'ista,
En silloin tietänyt mitään noista,
Vaan nyt —, nyt mulle on elo turhaa
Kun pettymykset ne toivon murhaa.

Mä ennen toivoin ja uskoin, luotin
Ja päivän koittavan kerta vuotin —
Vaan yö se tummeni — tummumistaan,
Ei valo syttynyt sammuksistaan —.

Huu, kolkko koti, ja — pienokaiset
Nuo raukat, nälkäiset huutavaiset —
Oi teidän tähden mä tahdon raataa;
Siks' kunnes kuolo mun kohta kaataa.

Mutt' isä kurja, sä missä lienet?
Sä minne onnen ja ilon vienet?
Oi jospa sentään et enää joiskaan!
Kuin paljon onnea meillä oiskaa!

Haa, — poies haavehet — se on turha,
On mulle vainen se elon murha,
Kun taasen toivoni tuskaan vaihtuu
Ja uskoin ainoa yöhön haihtuu —!

Sun työsi viina on sykkä, musta,
Sä kylvät kuoloa, kirousta —
Oi koska, milloin, se aika koittaa
Että sun valtasi raittius voittaa!

* * *

III
LÄHETYS

Sun työhösi Herra.

Sun työhösi Herra taas kutsunta soi —
Ken kuulevi, — lähtekää —!
Elon-aika on läsnä ja vainion, oi —
Saa täydeks' jo tähkäpää!

Sun työhösi Herra, ken lähteä saa
On inehmo onnekkain,
Mutt' mä niin pien' olen, onni se vaan
Kai suurten ja viisaampain —!

Sun työhäsi Herra, soi eellehen vaan
Vaikk' monet lähtivät nuo —
Ja se kutsumus — oi mitä kuulenkaan?
Se kutsuvi, kutsuvi mua —!

Sun työhösi Herra, jos lähteä saan
Mun onneni täydentäis,
Ja se henkeni hartahin toivo on vaan
Muu multa ett' syrjään jäis —!

Sun työhösi Herra ei tarvitsekaan
Mun astua yksinään,
Sinun kanssasi käyn, Sua seuraten vaan,
Mua auttelet päivittäin.

Sun työhösi, suurihin sarkoihin
Jos väkeä paljon —!
Sinun kanssasi pienin ja heikoinkin
Eikö kylvää, niittää vois —!

* * *

Virta vuolas.

Virta vuolas vierii, vierii
Nostain aallot vaahtopäät,
Kevät tuulahdukset henkii
Voittain tuimat talvisäät —.
Mist' on virta lähtehestä
Jok' ei jäädy pakkas-öin?
Mistä kevät tuuli henkii
Talvi päivin pimeöin?

Ylähäll' on elon-lähde
Jok' ei kuivu konsanaan;
Siellä tiedän löytyväksi
Myöskin iki-kevään maan —
Siit' on virta lähtehestä
Tullut maahan pimeään —,
Sieltä sulo tuulahdukset
Henkäilevät kevättään —!

Virta vuolas vierii yhä
Voittain esteet, vastukset,

Taistelevat sielut siitä
Uhmaa elon nestehet!
Pahan vallan puoltajilta
Tiellä vaikk' on suuri sulku,
Taukoomatta taistellessa
Vuolastuu vain virran kulku.

Mailman mahtavat on vastaan
Sodat suuret nostaneet —.
Verisissä vainoissansa
Sankaritkin surmanneet —.
Jotka rohkeasti tohti
Viittaella virran uomaan —
Taivaan hengen käskyläisnä
Kehoitellen siitä juomaan!

Vaikk' on suuret surmat olleet
Kaikk' ei todistajat nuku —.
Vallat miten vastustelkoot
Herran sana vain ei huku!
Kosketellen sydämihin
Lyö se jalosti kuin miekka —
Mailman yössä pimeässä
Leimahtaa kuin tulen liekki!

Sikspä janoovaiset sielut,
Vielä saatte kyllin juoda

Herra elää —! Sanassansa
Lupaa uudet syömet luoda —
— Siit' on lähtehestä virta
Jok' ei säiky talvi-säästä —,
Sieltä lämmin taivaan henki
Kertoo iki-kevähästä —!

* * *

Johtajamme.

Jos elomme purtti ken objais muu
Kuin Isämme kaikki-valta,
Niin kohtapa onnemme rikkoontuu
Pois sortuvi juur' kuni juureton puu,
Ei säästyis se aaltojen alta —.

Vaan Hän, joka itse on rakkaus
On johtaja, ystävämme —
Niin siksipä meillä on onnekkuus
— Oi armon ääretön pohjattuus —
Hän ilomme, elämämme - !

* * *

„Mene ja tee sinä myös niin.”

Kuin ennen, käy ihmiset Jesuksen luo
Ja syöessä heillä on kysymys tuo:
„Oi Mestari, mitä mun tehtävä oisi,
Ett' ijäisen elämän periä voisin?“
— Ja Jesus vastaapi vielä:
„Jumalaa, yli kaiken, rakasta,
Kuin itseäs toisia kaikkia!“
Sä kuinka nyt voit tämän käskyn täyttää
Hän esimerkillä selvällä näyttää,
— Vain mene ja tee myös niin —.

— Tiepuolessa tuolla on sairas kurja,
Min armotta haavoitti joukko hurja
Ja Pappi ja Leviitta ohitse kulkee
Vaan, raukalta, syömensä sääliittä sulkee.
— Hän haavoissaan yhä kärsii —.
Sitten saapuu ihminen, kellä
On sydän säälivä, armias, hellä,
Kiireesti Hän auttavi onnetointa

Sitovi haavat ja hellien hoitaa,
Lääkkeetkin sopivat laittaa —.

Juhtansa päälle Hän nostavi sairaan
Ja vie hänet hoidettavaksi majaan,
Myös maksavi hoidosta isännälle:
„Jos enemmän kulutat“ lausui tälle,
„Mä palatessani maksan —.“
— Niin, kuule, kun lausuu Mestar' suuri,
Hän lausuu sulle ja mulle juuri —
Sulle, mi itse oot laupeuden saanut
Kun Jerikon tiell' oot tuskissa maannut:
— „Sinä mene ja tee myös niin!“

* * *

Ken häpee — ken tunnustaa!

„Ken häpee mun nimeni tunnustaa
Tään mailman kansojen eessä,
Mä häpeän myöskin sen omistaa
Valtakunnassa taivaisessa,
Jossa Isäni istuin on!“
Näin Jesus sanonut on.

„Vaan kenpä mun nimeni tunnustaa
Ja kansoille tiedoks' saattaa,
Minä tahdon myös hänet omistaa
Isän edessä taivahassa —“
— Näin sana kuuluvi Herran
Min lausunut ompi Hän kerran!

* * *

IV
SEKALAISIA RUNOELMIA.

Muruja.

Runotar jos helmiä heitellet
Ois' loistokkaampia mulle,
Niin kiirein kohta ne kokoisin nyt
Ja toivoen toisin ne sulle —.

Mutt' ei ole helmiä, mulla vain
On muruja särkyneistä —,
Joit' elämän polulta poimia sain
Sen jäykistä jyrkänteistä.

Niin, taistojen tietä ken taivalsi
Sai poimia pirstaleita —;
Mutt' sieluun sentään ne heijasti
Niin ehjiä ihanteita!

Ja muruja mulla on montakin
On siruja sirpaleista.
Ah, niitäpä sulle mä annankin
Ne kertovi ihanteista!

Ett' suurin niistä ja so'nukkain
On tullunna taivahasta—
Mi syvällä säilyvi sielussain
Se on kotoisin Jumalasta.

Sen nimi on lempi ja rakkaus
Ja uhraus unhoittavaisin
Sopu-sointu ja anteeksi antamus!
— Sinun tiellesi tämän jos saisin !

* * *

Varpunen laulu.

Mä muistan varpunen vielä sun laulus
Koti aidan luona sen lauloit sä,
Juur' siinä miss' valkea „papinkaulus“
Ol' „sinikaunokin“ vierellä —.

Sä lausuit mulle; laps' olin silloin,
„On sinulla monta ystävää,
Mut' Luojaasi unhoita ällös milloin
Niin sittenpä koskaan et yksin jää.“

Sun laulusi varpunen, ei vaan kasku
Se ollut, vaikk' sitä sanottiin —
Ja sun nimesi pienoinen „kivitasku“
Niin ivamielellä mainittiin —.

* * *

Tunteiden lapsi.

Oon tunteiden laps'; sekö totta nyt lie
Vai liekö se erhetystä?
- Mutt' aina mun vaivani vaikeinkin
Saa Herralta lievennystä -!

Oon tunteiden laps'; siksi luulen mä niin
Kun povella polttaa mulla -,
Mutt' tultani vain en mä vaihtaiskan
En toivoisi toiseksi tulla!

Kellä tunteita ei, ei hän onnestakaan
Eikä suruista suoria tiedä -;
Sikspä tunteiden laps' olla tahdonkin vaan
- Vaikka tuskihin voikin ne viedä!

Surut sorra ei mua; sillä voimia saan,
Hältä, jolla on tunteiden lähde -,
Sitä muistan, min tunsin Hän kuollessaan,
Minun, tunteiden lapsosen, tähden -.

Se mökki.

Se mökki joss' olen syntynyt
On oikea luonnon kehto -,
Sen vierellä vuolas virta on
Ja toisella vehreä lehto!

Sen seinäin suojassa viettänyt
Oon ensimmäisiä öitä,
Vaikk' vanhuuttaan se on vinossa
Ja katolla sammal vöitä.

Niin, mökki jost' olen lähtenyt
On halpa ja sangen pieni.
Vaan muistossa mulla se vielä on
Vaikk' kauvas on kulkenut tieni.

En ole suureksi syntynyt,
Enkä halua suurena kuolla -,
Mun onneni, vasta se täydeks' saa,
Valo-tähtösten toisella puolla!

Torpantytön laulu.

Mä torpan tyttö olen vaan
Ja kotin, pieni on,
Ei miellytä se loistollaan,
Mutt' se on verraton —
Niin, nurmen kukkain tuoksu
Ja raittius lehtojen
Ja vetten vilkas juoksu
On rikkaudet sen!

Siell', piennä, lintuin laulavan
Mä kuulin, innostuin —
Ja linnun lailla tunteitan
Myös lauloin riemusuin
Ja aaltoin lauleloissa
Mä runoelmat sain,
Ja honkain holvistoissa
Siell' viihdytystä hain —!

Ja varjon alla pihlajan
Siell' yksin polvistuin,

Mä luottamuksen Jumalaan
Sanoiksi siellä puin —
Ah, monta rukousta
Myös kuuli Jumalain —,
Kun syömein toivomusta
Häll' kertoelin vain.

Nyt vaikka maailmalla vaan
Mä kuljen yksinäin —.
Niin lapsuus koti muistoillaan
Viel' elää mielessäin,
Ja haudan tuolla puolen
Mua oottaa koti uus' —
Vie mielestäni huolen
Sen kodin onnekkuus!

* * *

Syksyn lapsi.

Neito nuori, tumma hapsi,
Kukkasia taittaa,
Huoltaapi: „Syksyn lapsi
Seppeleitä laittaa —.“

Syksyn lapsi yksinensä
Elää ystävättä —
Koittaa kantaa ikäväänsä
Toisten tietämättä!

Syksyn lapsen tuntehia
Harvoin ymmärretään,
Yksinäisen aatoksia
Syystä syrjäytetään .

Kukapa se muisteliskaan
Syksyn viime kukkaa —
Ystäväkseen valitsiskaan
Tummaa tyttö rukkaa —?

Joku, muiden puuttehessa
Kai, on kutsununna;
— Kesän kukkain tuoksuessa
Taas on unhoittunna —!

Kukoistavaa kauneutta
Hälle kun ei suotu,
Kevään leivon notkeutta,
Laulavan, ei luotu

Kun hän syntyi syksy-yöllä
Kukat oli poissa —
Syksyn taivas tähti-vyöllä
Välkkyi aaltoloissa.

Siitä saikin sielullensa
Muodon ainiaaksi ;
Tumma taivas tähtinensä,
Aaltoin loistavaksi —.

Joku ihaella huomaa,
— Harva ymmärtääpi —.
Miettimään vaan Luojan luomaa
Syksyn lapsi jääpi .

Kukkasia kimpun heitti
Muuan hänen tielleen —,
Sillä kaihon syvän peitti
Syksyn lapsen mieleen —!

Aaltoset nuo poven alla
Laulamahan ryhtyi,
Tähdet sielun taivahalla
Välkkyellen yhtyi:

„Neito, koko sielun voimin
Kerää kukkioita,
Toisten tielle, töin ja toimin,
Sirottele noita —!“

* * *

Kukhia ystävälle.

Kaipaan kukkia, kunpa ois
Kesä ja kentillä juosta,
Niin kuin lapsena, vielä vois,
Poimia kieloja tuosta —
Lempeä lemmikki rannikon,
Orvokki töyräällä kallion —,
Muistossa mulla ne vielä!

Kuoliko kukkaset kaikki niin
Tuiskuihin talvi-säiden?
Hallan helmaanko huurteisiin
Alleko luntien ja jäiden —
Sinnekkö oisi ne hukkuneet?
Ei, vaan hetkeksi nukkuneet,
Nousevat keväällä taasen —!

Talvinen tuuli kun temmeltää,
Kainoja kukkia tuolta —
Joit' ei sortanut lumi ja jää —
Löysin, kun löydä en muolta,

Kätketty syömeni säiliöön,
Pantuna poveni pyhäkköön,
Seppeleen saanniksi sulle!

Lumpehen lehtiä siinä on,
Kukkia kaihojen liljan,
Vanamo vaalea, vaatimaton,
Tähkiä nuortean viljan.
Sininen kukka on muistelmain
Sulle, sulle ne taitan vain —
Muita ei kukkia mulla —.

Luojahan kylvi ne kukkaset
Lasna jo syömehen mulle,
Nuoruuden keväässä kasvaneet
Talvella taitetut sulle —.
— Toisten tuomihiin kauniimpin,
Ethän vaihtane kukkasiin,
Pidäthän muistona multa —?

* * *

Elon kukkakaentällä.

Elon kukkakentällä kunnaisalla
Kiiruhdin, kukkia taittamaan —,
Mutt' kauniimmat tallasin jalkaini alla
— Surujen ruusuja poimien vaan —!

Kukkien tuoksua tuntehikasta
Silloin tuntenut vielä en ma —.
Syömeni kaipuun huomasiin vasta —
Kukat kun oli jo tallattuna —.

Surujen kukkien himmeä haamu
Henk-ni yöstä se haasteli vain —,
Synkkänä sarasti päiväni aamu,
Kurnes mä valoa Luojalta sain —!

Elon kukkakentällä kulj-n nyt vielä —
Käyös sä kanssani, katsotaan —
Kaikkihan muuttunut onkin jo, siellä
Saanut on kukkaset tuoksuamaan —.

Tuosta me poimimme toivojen taimen
Juuret min' syvään on juurtuneet,
Päivän-kukkanen loistelevainen
Valkeeks' min' huuhteli taivahan veet —.

Muistojen lemmikin sininen silmä
Kaihojen kaunis liljakin on!
— Maailman myrskyt, talvi ja kylmä,
Kuihduta ei, mit' on kuolematon —!

Nytpä me saavumme kauniimman luokse
— Jättäisimmekö siihen me sen —?
Ei, vaan poimimme, — suloisin tuokse,
Ruusuna poimimme rakkauden —!

Sitten mä solmin ne sepeleeksi,
Sulle min' tänään nyt tarjota saan —
Sieluusi soisin sen kaunisteeksi
— Elon kukkakentältä muistoksi vaan. !

Keivään toivo.

Talvi nyt heiteltyt
Ompi valko-lunta,
Uinaa huurteessaan
Luontokin nyt unta,
Mutta puissa huminoidi
Hiljainen kun tuuli soi:
„Herää luomakunta!

Aurinko sulle jo
Kertoo kevähästä,
Taasen oi laulu soi
Uudest' elämästä —!“
Luomakunta havahtaa,
Laulamahan riemuin saa
Toivostansa tästä —.

— Sydän oi, sulle soi
Myöskin sama soitto
Lumi-sään, talven tään
Poistaa lämmön voitto.

Aurinko kun lämmittää
Kovempikin sulaa jää -
Kevään on se koitto -!

Kaiuta laulua
Voittoisata siksi
Kunnes saa muodostaa
Kaikki kaunihiksi
Jesus jalo aurinko
Toivossasi näet jo
Kunnaat kukkiviksi -.

* * *

Aaltoja katsellessa.

Armahissa noissa
Lahden aaltoloissa
Taivas heijastaa -
Neidot Ahtolassa
Ehkä taivahassa,
Aina olla saa -!

Minä neito rukka
Vain kuin syksyn kukka
Tänne yksin jäin -.
Sillä kaihon voitan
Katsoa kun koitan
Taivaasehen päin!

Siell' on aatokseni,
Sieltä sielulleni
Henkii elämää .
Sieltä, taivahasta,
Onnen koti maasta
Osatta en jää -!

Aaltojen laulaissa.

Niin laulua kaunista aina
Nyt aaltoset laulelevat
Kunnes vierien vapahaina
Rannikkohön raukeavat.

Ei tuskia aaltojen rinta
Ole tuntenut konsanaan;
Siks' riemua puhtoisinta
Ne leikkien laulavi vaan —.

Ja joskus, kun tuskien vuoksi
Minun poveni aaltoilee,
Käyn rannikon aaltojen luoksi
Jotka riemua laulelee!

Niin mustimmat surutkin joita
Mun kohtaani maailma sois,
Kun ma aaltojen lauleloita,
Vain kuulen, ne haihtuvi pois.

Aallot laulavi laulua suurta
Ja se muistoja mielehen tuo,
Jotka koskevat syömeni juurta
Ja vievät mun Luojani luo,

Kas sielläpä paikka on pyhä
Sepä sielua rauhoittaa —
Ja kun aaltoset laulavat yhä
Minä ylistän Jumalaa —!

Suru.

Miks' suru nyt synkkänä painaltaa
Noin tyttösen sydän rukkaa?
Mi tietänsä yksin taivaltaa
Ja kä'essään kantavi kukkaa —!

Hän taivaan rannalle katsahtaa
Kun korvessa huuhkajat huutaa,
Kai öiselle taivaalle odottaa
Hän kirkasta illan kuuta —.

Ei vuoda silmästä kyneleet
Vaan huulensa liikkuvat hiljaa:
„Oon tielleni kylvänyt ohdakkeet;
Siks' niitän nyt vihojen viljaa —.“

„Ah! Miksi mun tähteni herttainen
Nyt usvain verhoissa lymyy —?
Oi, heittäös sätehes kultainen,
Mi rintaani toivoa hymyy!“

Ja valossa harmaan hämärän
Hän katseensa luopi kukkaan
Niin, hetken taistossa elämän
Suo se lohtua rinta rukkaan - .

Hän Mestarin sanoja muistelee
Ja hiljaa lausuen toistaa:
„Ken kukkia kedolla hoitelee
Hän multakin murheen poistaa -!“

Kas silmänsä nousevi taivohon päin
Ei kerro enää se huolta -
Vaan hiljaa tyttönen lausuu näin:
„Saan aina mä apuni tuolta -.“

* * *

Pilvi-päivänä.

„**O**i taivainen koti kuin kaipailen sua
On matkailla täällä niin vaikeaa,
Sun ikuista päivääs mi oottavi mua,
Niin usein tääll' aurinko pilvihin saa.“

Näin huokaavi henki kun pilvinen päivä
Sen kietoo ja sumuillaan saartavi mua,
Mutt' hetken vain kestävi usvien häivä
Taas armojen aurinko valonsa suo —!

Ja pilvien reunamat hopehin hohtaa
Toivoa virkistää auringon säe --
Ja taivaiseen kotiin mun matkani johtaa
Vaikk' vielä sen onnea täysin en näe —!

* * *

Lemmikki.

Lemmikin löysin, toivoen taitoin,
Löysinpä vieläkin kaksi - .
Vihkosen sievän niistä mä laitoin,
Laitoinpa ihailtavaksi -!

Katselin kuvan, ihailin illoin -
— Ällös sä kuihtuko multa —!
Kummaista tulta tunsin mä, — silloin
— Kuoli se lemmikki kulta !

Kasvoipa kukka lemmikin lainen -
Syönessä on sillä suoja —,
Sineä taivahan loistelevainen —,
— Itse sen istutti Luoja!

Kukkia muita, ihailen, poimin,
Viritän tunteiden tulta -
Kuihtua ei saa, — siksi mä toimin
Muistojen lemmikki multa -!

Kanerva.

Sä kanerva, metsikön kukkanen
Oot kaunoinen, loistoa vailla,
Sun siniset silmäsi katselee
Niin vaatimattoman lailla!

Sä et oo ystävä ylpeiden
Et tarhoja kauniiksi laita
Ei monet ryhmistä ylhäisten
Sua sepeleeseensä taita!

Vaan tyynenä seisot paikallais
Jos käviskin myrsky raivo -
Sun vartesi kasvaa vankemmaks'
Sun silmäsi määrä on taivo!

Sun perustuksesi luja on
Sä kasvatkin kalliolla
Ja kangas-maita sä kaunistat,
— Sun laisesi tahtoisin olla -.

Sisällys.

I.

Hengellisiä runoelmia.

	SIVU
Laulaisin.....	7
Daavidin laulu.....	9
Elämän tarina.....	11
Ain' yölläkin.....	13
Myrskyjen tiellä.....	14
Tyyntä on.....	16
Päivänpaistetta.....	18
Aamulla.....	21
Älä itke.....	23
Paistaos päivytt.....	24
Syksyllä.....	26
Kun syksy saapuu.....	28
Taiston hetkellä.....	30
Myrskytessä.....	32
Sumusäällä.....	34
Sielun sointu.....	35
Kerran koittaa.....	37
Kiitos rakkaudestasi.....	38
Tähti.....	41

Toivoa ja odotusta.....	42
Matkalla.....	44
Onneni.....	46
Huokaus.....	48
Talvi yönä.....	50
Tähtöset talvi-illan.....	52
Lunta.....	54
Taas joulua juhliitaan.....	56
Uusi vuosi.....	58
Sä vietätkö pääsiäistä.....	60
Henki helluntain.....	62
Pyyntö.....	65
Ennen ja nyt.....	67
Jeesuksen käsi.....	68
Valoa anna.....	70
Ylös (Ilta tunnelma).....	72
Ilta ruskoa.....	73
Lapsen onni.....	74
Kaihoni.....	76
Luottaos.....	78
Muistoja.....	79
Pako paikka.....	81
Sielun vapaus.....	82
Valitse.....	84
Rukoukseni kuulet Sä.....	87
Oi, jos mulla oisi!.....	89
Ystäväni.....	91

II.

Isänmaa ja raittius.

Tervehdys Suomesta saapuneille.....	95
-------------------------------------	----

Kevät toiveita.....	98
Tervehdys	100
Kylväös.....	102
Ken on hän.....	104
Juomarin vaimo.....	106

III.

Lähetys.

Sun työhösi Herra.....	109
Virta vuolas.....	111
Johtajamme.....	114
„Mene ja tee sinä myös niin“.....	115
Ken häpee --- ken tunnustaa!.....	117

IV.

Sekalaisia runoelmia.

Muruja	119
Varpusen laulu.....	121
Tunteiden lapsi.....	122
Se mökki.....	123
Torpantytön laulu.....	124
Syksyn lapsi.....	126
Kukkaa ystävälle.....	129
Elon kukka-kentällä	131
Kevään toivo.....	133
Aaltoja katsellessa.....	135
Aaltojen laulaissa.....	136
Suru	137
Pilvi-päivänä.....	139
Lemmikki	140
Kanerva.....	141